

[P. N. Petersen (Røje).]

gående igen. Men det er kun tilsyneladende, det kan se sådan ud. Jeg er for mit personlige vedkommende af den opfattelse, at det aldrig bliver godt, før vi under en eller anden form får tilvejebragt et virkelig retsgrundlag for ejendomsbeskatningen her i landet, ligesom det er højest tiltrængt, at fordelingen af de opgaver, som staten, amterne og kommunerne skal påtage sig, bliver underkastet en gennemgribende revision, og vi er sikkert mange, der med spændt forventning imødeser resultatet af de overvejelser, der i så henseende finder sted indenfor skattekommissionen. Jeg har ved tidligere lejligheder både her i det høje landsting og andre steder understreget den selvfølge, det bør være, at alle kan få en forsvarlig hospitalsbehandling, og at selv de nyeste lægevidenskabelige resultater, der er tilgængelige, kan komme alle til gode enten de er rige eller fattige. Forsåvidt råder der sikkert ingen uenighed her i det høje ting. Men jeg kan ikke frigøre mig for indtrykket af, at selve organisationen af sygehusvæsenet lader en del tilbage at ønske.

Det er mit indtryk, at der i noget højere grad end hidtil bør lægges vægt på forebyggende foranstaltninger og på rekonvalescentafdelinger ved nybygning af sygehuse, da sådanne rekonvalescenthuse ifølge sagens natur er langt billigere i drift end disse. Jeg er ikke ene om dette indtryk, også den højtærede minister var jo inde derpå i sin fremsættelsestale, og jeg føler mig overbevist om, at vi er fuldkommen enige i så henseende.

Det har også fundet udtryk i den nøje rigsdag, navnlig under behandlingen af loven, som blev gennemført for tre år siden, da det ærede medlem af det andet høje ting, hr. Mogens Fog, pegede på dette forhold. Jeg skal med den højtærede formands tilladelse citere et par linier af folketings-tidenden 1945—46, sp. 2590, hvor hr. Mogens Fog bl. a. udtalte:

„På den afdeling, som jeg leder på rigshospitalet, ligger til behandling på dyre pladser et meget stort antal patienter, som i virkeligheden fuldtud forsvarligt kunne plejes og behandles under langt billigere vilkår.“

Ved samme lejlighed udtalte folketingsmand Viggo Starcke sig om forholdet mellem takst 1 og takst 2 sygekasser, der øjensynlig påvirker indlæggelserne på sygehuse; og selv om disse to former vedrører en anden lovgivning, så bør de indgå i overvejelserne vedrørende sygehusvæsenets økonomi. Jeg har

ladet mig fortælle, at manovre i Sverige er nået langt videre end vi her i landet med en rationel ordning af sygehusvæsenet igennem det såkaldte Örebro-system, der netop i udstrakt grad forudsætter rekonvalescentafdelinger og netop derved gør det svenske sygehusvæsen betydelig billigere end det danske. Men det er altså noget, jeg har ladet mig fortælle. Desværre har jeg ikke kunnet få disse oplysninger bekræftet på en sådan måde, som jeg kunne ønske, men det er muligt, den højtærede indenrigsminister kunne give nærmere oplysninger derom.

Som det fremgår af lovforslagets § 4, er det hensigten, at loven skal træde i kraft den 1. april 1949. I dag skriver vi den 11. marts. Det vil sige, at der er nøjagtigt 3 uger til at føre lovforslaget gennem begge rigsdagens ting. Jeg erkender, at optimisme er en tiltalende egenskab, men i dette tilfælde synes jeg alligevel, at den højtærede indenrigsministers optimisme strømmer ud over alle bredder, når han mener, at en revision af en lovgivning af denne karakter og rækkevidde, og som indeholder så mange problemer, som tilfældet er her, kan gennemføres på forsvarlig måde indenfor denne tidsfrist.

Jeg erkender, at der er to forhold, som i nogen måde kan retfærdiggøre en relativt hurtig behandling, og det er for det første skattekommissionens overvejelse af de forhold, der har tilknytning til denne lovgivning, og for det andet, at loven påny skal til revision senest om 5 år. Alligevel kunne jeg ønske en mere rimelig tid til behandling af en så betydningsfuld lovgivning. Det ville have været ønskeligt, om lovforslaget var fremsat for et halvt års tid siden ikke alene af hensyn til at få den fornødne tid til behandlingen, men også for at den kunne slutte så betids, at resultatet kunne være blevet indregnet i de kommunale budgetter. Netop i disse dage foretages anden behandling af disse overslag, og det ville have været velgørende, om kommunerne havde kendt rækkevidden af denne lovgivning, inden budgetterne var afsluttet. Men det kan ikke nytte at græde over spildt mælk, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en meget velvillig behandling i det kommende udvalg og iøvrigt her i det høje landsting.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg takker de ærede ordførere for den velvillige modtagelse af dette lovforslag. Jeg vil sige det overrasker mig ikke særligt, at man har taget venligt imod det. Når det drejer sig om forhøjelse af tilskuddet til sygehus-